

[Hanne Reintoft.]

arbejderbevægelsen om at få denne udemokratiske og klassebestemte domstol fjernet som om den samme arbejdsrets helt urimelige virksomhed. Jeg husker tydeligt den arrogance, hvormed socialdemokratiets ordfører afviste forslaget sidst med en, skal vi sige, lidt tynd påstand om, at det ikke ville være muligt at slutte de kollektive overenskomster uden arbejdsretten. Dertil er at sige, at en lang række faglige ledere siden har prøvet at forklare hr. Erling Dinesen, at sådan forholder det sig ikke, og man har da også i en lang række kapitalistiske lande kollektive overenskomster uden mulighed for arbejdsrettlige domme med bøder for brud.

SF udtrykte også dengang dyb betænkelighed og gav vist udtryk for den opfattelse, at man ved at fjerne arbejdsretten ville smide både noder og pianist væk.

Jeg husker, at jeg anbefalede de to ordførere at prøve at lytte til, hvad der foregik i befolkningen, og det viste sig i al beskedenhed sagt at være et meget godt råd. Der er nemlig siden sket slet ikke så lidt. Jeg hævdede sidst, at arbejdsretten blandt danske arbejdere var forhadet, at den var erkendt som et klasseinstrument i arbejdsgivernes hænder med statens velvillige mellemkomst, og jeg står her med en lang liste — tiden tillader mig desværre ikke at læse den op — over fagforbund, fagforeninger og store arbejdspladser, hvor man enten har krævet revision af arbejdsretten eller for de flestes vedkommende ophævelse af den, samt en lang række eksempler på, at man har boikottet dens møder og anbefalet sine faglige repræsentanter i arbejdsretten at nedlægge deres hverv.

I folketingsudvalget har der været repræsentanter for ca. 50.000 arbejdere, der krævede arbejdsretten fjernet, og det eneste sunde system, nemlig forhandling, mægling og aktion, indført.

Alt dette har da også medført, at arbejdsministeren har bebudet nedsættelse af en kommission, der skal se nærmere på ar-

bejdsretten. Det er nok ikke andet end en forhalingsmanøvre, men alligevel er det vel et resultat, både af mit partis og arbejdspladsernes pres, og vi skal da også hilse det som en erkendelse af, at det er nødvendigt at foretage sig et eller andet, selv om det som sagt nok er på lang sigt at snyde dem, der venter sig noget af det.

I socialdemokratiet og LO er der også kræfter, der ikke længere vil godkende arbejdsretten i dens nuværende form. LOs forretningsudvalg har fremsat ønske om ændringer i arbejdsretten, Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbunds hovedbestyrelse har skarpt kritiseret arbejdsretten, og forbundsformand Anker Jørgensen udtalte den 23. april til Aktuelt, at det fagretlige system må menneskeliggøres, da tiden og udviklingen er løbet fra bodssystemet.

Det er godt, det går sådan, men jeg må lige dertil sige til socialdemokratiets ordfører, at jeg ikke tror, man på arbejdspladserne er indstillet på at sætte sig ned med foldede hænder og vente på, at LO og socialdemokratiet skal handle. Det har man ventet for længe til i forvejen.

Også i SF har man set udviklingens forløb, og på et fagligt landsmøde i dette parti krævede man arbejdsretten væk. I folketingsgruppen kan jeg forstå at man nu ligesom træder vande, og det er jo ikke nogen helt ny situation i det parti.

Men lad mig slå helt fast, at når vi fremsætter lovforslag herom igen, er det ikke for at få ændret lidt her og lidt dér i grundlaget for arbejdsretten. Så er det for, som vi udtrykker det, at få arbejdsretten fjernet helt, og vi er i den forbindelse i nøje samklang med de tusinder af arbejdere, der nu igen et helt år har protesteret mod arbejdsrettens afgørelser og krævet den fjernet. Vi er i overensstemmelse med de arbejdere, der ligesom hr. Kjær Rasmussen og jeg ønsker forholdene ændret, men måske lidt mere i overensstemmelse med mig ønsker at gøre det i organiseret form.

Vi er også i samklang med de mange, der,